

Hồi 6

Một vài người đang từ đó đi lại, chỉ có một người là bước chân có vẻ nặng nề, chắc là trên người đầy những vàng bạc ngân phiếu.

Lục Tiểu Phụng rất muốn biết người đó là ai, nhưng đầu của chàng đưa lên không nổi, nghe Ngưu Nhục Thang nói:

- Các người đều lại đây gặp gã tùy tùng Cửu ca mới thu, y tên là Mộc Nhất Bán.

Hình như y là môn hạ của Hải Nam Cô Nhận, Cửu ca còn đặc biệt sai y đem lễ vật về cho tôi.

Giọng của cô đầy vẻ sung sướng, lập tức có người hỏi:

- Máy hôm nay lão Cửu lại đi đâu thế ? Chừng nào mới về lại ? Y dạo này khỏe không ? Có uống rượu say sưa lắm không ?

Mộc Nhất Bán lập tức cung kính trả lời tất cả mọi người, nhưng hành tung của cái vị Cửu gia này, ngay cả y cũng không rõ ràng lắm.

Nghe nói Cửu thiếu gia không biết chừng nào mới về, mọi người đều có vẻ thất vọng, nghe nói y vẫn khỏe mạnh bình an, mọi người rất vui vẻ.

Đối với kẻ lãng tử cách biệt thiên nhai, hành tung vô định ấy, mọi người đều lộ vẻ quan hoài, nhưng cái người vừa rồi mới đánh bạc với họ, hiện giờ đang nằm lăn ra mặt đất là Lục Tiểu Phụng kia, không thấy có ai thăm hỏi, người này chết sống ra sao, bọn họ chẳng để vào lòng.

Ngay cả Sa Mạn cũng không nhìn chàng đến nửa con mắt, Ngưu Nhục Thang đang hỏi nàng:

- Cửu ca có đem đồ gì về cho chị không ?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Y biết ta chẳng hứng thú gì tới những thứ ngoại thân đó, hà tất phải làm chi mất công.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chị chẳng có hứng thú gì tới những thứ ngoại thân của y ? Có phải chị chỉ có hứng thú với người của y ?

Sa Mạn làm thinh mặc nhận.

Ngưu Nhục Thang cười nhạt:

- Chỉ tiếc là y nhất định sẽ không cho chị thứ đó.

Hai người nói qua nói lại, hình như có vẻ có tí gì ghen tức trong đó, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai, lại càng cảm thấy không có mùi vị.

Chàng trước giờ vẫn là kẻ được người giang hồ ưu ái, người biết chàng lấy đó làm vinh hạnh, đến đâu cũng được người khác hoan nghênh, rượu ngon tàng trữ lâu năm của chủ nhân Ngọa Vân Lô chỉ có chàng mới uống được, ngay cả Khô Qua đại sư là người cô tỵ cao ngạo như vậy, mà chàng lại thăm, lập tức thân tự xuống nhà bếp nấu vài món ăn chay cho chàng.

Mấy cô con gái gặp chàng là không có cách nào kháng cự, ngay cả núi tuyết cũng chảy thành nước.

Nhưng đến xứ này, chàng lại bỗng biến thành không đáng một đồng xu, còn không đáng đi xách giày cho cái vị Cửu thiếu gia đó.

Một người đã sống tới như vậy, thà chết đi cho xong, nhưng Lão Thực hòa thượng vẫn còn chưa chịu động thủ.

Ngưu Nhục Nhang hình như cũng không muốn nói chuyện với Sa Mạn, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người còn chưa động thủ sao ?

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Động thủ làm gì ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Động thủ giết người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Các người muốn giết y thật sao ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Dĩ nhiên là không giả.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được, các người tùy tiện kiếm người lại giết y, hòa thượng chỉ cần thắng nửa chiêu là quá đủ, hòa thượng không giết người.

Y phui phui tay, đứng dậy bỏ đi, chớp mắt đã tới chỗ Cửu Khúc kiều, cũng chẳng có ai ngăn trở, xem ra nơi đây tuy người nào cũng có vẻ nguy bí, họ vẫn còn là những tay hảo hán ăn nói giữ lời.

Ngưu Nhục Nhang cười nhạt:

- Muốn tìm người giết còn không dễ quá sao, các người ai giết hấn, ta sẽ giao cho một vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng nằm sóng soài ra mặt đất, nằm ì ra luôn ở đó chẳng thèm dậy, muốn giết một người như vậy, xem ra cũng không phải là chuyện khó,

Ngưu Nhục Nhang lại bỏ ra một vạn lượng, không biết có phải là vì tiền bạc của cô nhiều quá, hay là ở đây muốn giết người phải trả bằng bao nhiêu đó tiền.

Tùy tiện giết người là được một vạn lượng, Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ sẽ có nhiều người lại giành giật động thủ.

Nào ngờ mọi người chẳng ai có phản ứng gì.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Người muốn giết người, tại sao không tự mình lại làm ? Không lẽ người chưa giết người lần nào ?

Ngưu Nhục Nhang chẳng thèm để ý đến nàng, trừng mắt nhìn mấy gã khiêng rương:

- Các người mấy ngày rày vác rương khổ cực, tối đa cũng chỉ có tám chục một trăm, giết người được một vạn lượng, các người còn không muốn làm chuyện dễ dàng ngon lành vậy sao ?

Những người khiêng rương đứng trơ ra đó như người gỗ, thì ra bọn họ không ai nghe cô nói gì.

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Mộc Nhất Bán, còn người ?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi cũng muốn kiếm một vạn lượng đó, chỉ tiếc là Cửu thiếu gia đã dặn, mỗi ngày chỉ được giết một người, tôi không dám không nghe lời Cửu thiếu gia.

Ngưu Nhục Nhang hiển nhiên cũng không dám không nghe lời Cửu thiếu gia, cô cười nhạt:

- Ta biết các người chê ít, ta bỏ ra năm vạn lượng, giao tiền trước giết sau.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy dậy nói:

- Có tôi.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ai giết tôi, cô đều giao trước cho y năm vạn lượng ?

Ngưu Nhục Nhang nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi lại kiếm năm vạn lượng đây.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người muốn chính mình giết mình ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình giết mình chẳng phải là chuyện gì khó, nhưng năm vạn lượng không phải là ít.

Ngưu Nhục Nhang hỏi:

- Người chết rồi còn muốn tiền bạc để làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trả nợ.

Chàng thở ra nói:

- Hiện tại tôi còn nợ đây cả đít, nếu không trả hết, làm quỷ cũng không an lòng.

Ngưu Nhục Nhang lạnh lùng nhìn chàng, bỗng cười nhạt nói:

- Được, năm vạn lượng ấy cho người đấy.

Cô tùy tiện móc trong người ra một tập ngân phiếu, tờ nhỏ nhất cũng là năm ngàn lượng, Lục Tiểu Phụng đếm mấy tờ vừa đúng năm vạn, đưa cho lão đầu trước một tờ, nói:

- Đây là một vạn năm ngàn lượng, một vạn trả lại ông, năm ngàn là tiền lời.

Lão đầu cười tươi rói:

- Tiền lời thật không ít.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi thế đáng lý ra ông phải nên cho tôi mượn nhiều hơn một chút, con người tôi rất rộng rãi.

Lão đầu thở ra:

- Quả thật rộng rãi lắm, rộng rãi muốn chết người.

Lục Tiểu Phụng đang tìm Sa Mạn:

- Đây là năm ngàn năm trăm lượng, năm trăm lượng cây đao, năm ngàn lượng là tiền lời.

Sa Mạn nói:

- Tiền lời từ năm trăm lượng mà tới năm ngàn lượng sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Năm trăm lượng hay một vạn lượng cũng là thua như nhau, tiền lời dĩ nhiên cũng thế.

Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt lạnh nhạt hình như có nụ cười:

- Bây giờ tôi mới biết tại sao ông nghèo quá vậy, tiêu tiền như ông vậy, làm sao mà không nghèo được.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù gì tiền này cũng đến dễ dàng quá, hiện tại tôi mới biết ra, thiên hạ e rằng không có chuyện gì kiếm tiền dễ dàng hơn bằng giết người.

Gương mặt của Sa Mạn lại biến thành lạnh lùng, không một biểu tình, nàng lấy cây đao làm bằng cái bô ra:

- Có phải ông chuẩn bị dùng cây đao này để giết mình ?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu:

- Cây đao này không được, cây đao này khai lắm.

Chàng nhìn nhìn ngân phiếu trên tay, lẩm bẫm:

- Còn có hai vạn năm trăm lượng, còn có hai vạn năm trăm lượng, tiền còn chưa tiêu sạch, chết không phải là oan uổng lắm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Vậy thì người mau mau tiêu đi.

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, lại tìm lão đầu:

- Lúc này ông có nói nơi đây rượu ngon nhất thiên hạ, chỉ bất quá giá tiền hơi cao.

Lão đầu nói:

- Tôi cũng có nói, hôm nay ông là khách, uống miễn phí.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Con gái ông đòi giết tôi, tôi còn muốn uống rượu miễn phí của ông ? Đây, năm trăm lượng ông cầm lấy, tôi muốn rượu ngon nhất, bán bao nhiêu trả bấy nhiêu.

Gã đề ria mép bỗng cười lên một tiếng nói:

- Lại tiêu hết năm trăm lượng, hình như còn thừa hai vạn lượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lúc này người thua bao nhiêu ?

Gã đề ria mép nói:

- Ta đại thắng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chúng ta đánh bạc một phen được không ? Thua quách hết lại càng khỏe khoản.

Gã để ria mép cười lớn:

- Được, ta thích cái người khỏe khoắn như ngươi.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Không những y khỏe khoắn, mà còn không mấy chốc sẽ còn khỏe nữa, bất kể cắt cổ họng hay chặt đầu đều rất khỏe.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Tôi có biết một cách chết khỏe khoắn.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chết làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết vì thua bài.

Xúc xác lại nằm trong chén, rượu cũng được đem đến, cả mười vò lớn, có Nữ Nhi Hồng, cũng có Trúc Diệp Thanh.

Chín ngàn chín trăm lượng bạc chỉ mua được mười vò rượu, giá tiền không khỏi mắc quá, nhưng Lục Tiểu Phụng chẳng hiềm gì, chàng mở vò Trúc Diệp Thanh trước, đưa miệng lại uống trước nửa vò, lớn tiếng nói:

- Rượu ngon.

Gã để ria mép cười nói:

- Uống như trâu uống thế kia, mà còn phân biệt được rượu ngon hay dở, quả thật không phải là dễ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ta cũng chưa chắc đã phân biệt ra, chẳng qua rượu mắc như vậy, nhất định là ngon, rượu ngon, bất kể uống nhiều hay ít, ngày hôm sau, đầu cũng không bị nhức.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Đầu đã rớt ra rồi, còn nói gì đến chuyện nhức hay không nhức.

Lục Tiểu Phụng chẳng để ý đến cô, chàng cầm hột xúc xác lên, quậy quậy vào bên miệng chén:

- Ngươi đánh bao nhiêu ?

Gã để ria mép nói:

- Một vạn lượng được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một vạn lượng ít lắm, tốt nhất là hai vạn, chúng ta đánh một vạn là xong thẳng thua.

Gã để ria mép nói:

- Tốt, phải như vậy mới khỏe khoắn.

Ngân phiếu của y còn chưa đặt ra, Lục Tiểu Phụng đã gieo xúc xắc xuống, xoay vòng vòng trong chén mấy cái, lập tức ngừng lại, ba hột đều là sáu điểm, nhà cái ăn hết, có muốn rượt theo cũng không kịp.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Người ta sắp chết tới nơi, vận khí có bề chuyển ngược lại.

Gã để ria mép trong tay còn đang cầm ngân phiếu, lớn tiếng nói:

- Nhưng tôi đã đặt tiền vào đâu ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Không sao cả, ta tin được người mà, trước sau ta cũng chết, người không muốn ăn gian với người chết phải không ?

Gã để ria mép trong bụng không muốn tí nào, ngoài miệng chẳng nói một tiếng.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy xấp ngân phiếu, hỏi tiếp:

- Còn đánh nữa không ?

Gã để ria mép nói:

- Đánh dĩ nhiên là đánh, chẳng qua, kỳ này ta làm cái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, mọi người thay phiên nhau làm cái, chỉ cần người gieo được ba hột sáu điểm, cứ việc hốt bạc, không cần phải khách khí.

Chàng lấy xấp ngân phiếu hai vạn lượng bạc mới vừa thắng xong đặt thêm xuống, cười nói:

- Ta xem người cũng chẳng gieo được ba hột sáu điểm.

Gã để ria mép sáng mắt lên, chụp lấy xúc xắc, quay đầu lại hỏi lão học cứu đầu tóc bạc phơ đứng bên cạnh:

- Người xem ta gieo được ba hột sáu điểm không ?

Lão già tóc bạc mỉm cười:

- Ta xem người phải ném ra được đấy chứ, nếu ném không ra mới là chuyện quái lạ.

Gã để ria mép phấn khởi tinh thần, hét lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, thấy rõ ràng sắp ra hết sáu điểm, nào ngờ có một hột bỗng nảy lên một cái, rồi lại nhảy dội lên không trung mấy thước, lúc rớt xuống đã biến thành một đám bụi.

Xúc xắc trong chén đã ngừng, là hai hột sáu điểm.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay qua Sa Mạn hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm ?

Sa Mạn nói:

- Vẫn là một điểm, bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hột cuối cùng nếu không có điểm thì sao ?

Sa Mạn nói:

- Không có điểm tức là không có điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không có điểm lớn hay một điểm lớn ?

Sa Mạn nói:

- Dĩ nhiên là một điểm lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu ngay cả một điểm cũng lớn hơn, nhà cái gieo xuống không có điểm thì làm sao ?

Sa Mạn nói:

- Nhà cái bồi hết.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba mươi năm phong thủy luân lưu di động, không ngờ lần này người gieo được cái không điểm.

Gã để ria mép không nói một tiếng, lập tức chung ngay cho chàng bốn vạn lượng, lấy chén đầy qua cho Lục Tiểu Phụng:

- Lần này đến phiên người làm cái, hy vọng người đừng gieo phải cái không điểm.

Miệng y thì nói như vậy, trong bụng thì đang nghĩ:

- Lần này người mà không gieo phải cái không điểm mới là chuyện quái lạ.

Người khác cũng suy nghĩ như y vậy, dù Lục Tiểu Phụng có thay vào ba hột xúc xắc bằng sắt, bọn họ muốn hủy đi một hột, cũng còn dễ dàng hơn dậm chết một con kiến.

Đánh bạc giờ máu, vốn là chuyện che đậy giấu diếm, không để ai thấy, bây giờ lại trở thành chuyện quang minh chính đại.

Lão học cứu đầu tóc bạc phơ giành đặt xuống ba vạn lượng.

- Chỉ tiếc là nhà cái chỉ có tám vạn tiền vốn.

Gã đề ria mép nói:

- Tôi là người thua, để y bồi lại cho tôi trước, các ông mới có phần.

Y đã lấy trong người ra hết mấy tập ngân phiếu, một mình y đã không chỉ có tám vạn lượng thôi, y phải thắng thua một trận, mới tới phiên người khác, có điều, mọi người đều thấy Lục Tiểu Phụng không thể nào không thua.

Lão học cứu thở ra:

- Xem ra bọn ta chỉ còn nước húp canh.

Nhà cái hết tiền chung, gọi là húp canh, dưới mắt của người đánh bạc, không có chuyện gì xui xẻo cho bằng bị húp canh.

Lão ta đang tính lấy tiền về, bỗng nghe có người nói:

- Cú này để ta giúp nhà cái, có bao nhiêu chỉ việc đặt vào, ăn hết chung hết.

Người nói câu đó là lão đầu, lão đưa một xấp ngân phiếu đặt phạch một tiếng xuống bàn trước mặt Lục Tiểu Phụng:

- Đây là ba trăm năm mươi vạn lượng, coi như tôi cho ông mượn, không đủ tôi còn có thêm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ:

- Ông biến ra rộng rãi hồi nào thế ?

Lão đầu cười nói:

- Ông mượn tiền của tôi rất có tín dụng, lại có nhiều lợi tức, tôi không cho ông mượn còn cho ai mượn bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cú này mà thua, người lại chết mất tiêu, ông đi đâu lấy lại tiền bây giờ ?

Lão đầu nói:

- Làm ăn kiểu nào cũng có tí mạo hiểm trong đó.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Mạo hiểm kỳ này có vẻ hơi lớn đấy, e rằng vốn liếng hoàn không.

Lão đầu hững hờ nói:

- Tiền bạc của ta nhiều quá muốn phát rầu, dù có thua cả vốn liếng cũng không sao.

Nhà cái vốn liếng bỗng tăng lên ba trăm năm mươi vạn lượng, không những Lục Tiểu Phụng phấn khởi tinh thần, người khác cũng mặt mày sáng rỡ, hình như đã coi xấp ngân phiếu ấy là của riêng mình bỏ trong túi, bảy tám bàn tay lập

tức thò ra, kim châu ngân phiếu lập tức đầy ngập trên bàn, tính ra ít nhất cũng tới vài trăm vạn lượng.

Bên cạnh có một cái hộp trong đó đựng chính tè mười mấy hột xúc xác còn chưa dùng đến, Lục Tiểu Phụng lấy ra ba hột, đang tính gieo xuống, bỗng lắc lắc đầu, lầm bầm nói một mình:

- Xúc xác nơi đây có vẻ quý quái lắm, cái nào cái nấy như trứng cóc, nhảy lên nhảy xuống vô duyên vô cố, điểm lớn bao nhiêu cũng chịu không nổi nó nhảy một cái, mình phải kiếm cách nào mới được.

Chàng bỗng cầm lấy một ly rượu đằng sau lưng, uống cạn hết rượu trong ly, bàn tay phải quăng xúc xác xuống, bàn tay trái ụp ly lại, chỉ nghe xúc xác trong ly kêu loảng xoảng một hồi, Lục Tiểu Phụng nói:

- Lần này xem ngươi có nhảy được không ?

Lão học cứu, gã để ria mép nhìn nhau, chẳng ai đề phòng tới chuyện này.

Đợi đến lúc ly rượu mở ra, ba hột xúc xác đã ngừng lại, quả nhiên là ba hột sáu điểm. Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Ba hột lục mười tám điểm, ăn hết.

Tám tiếng vừa nói xong, kim châu ngân phiếu trên bàn đã toàn bộ bị chàng lừa vào hết trong người.

Gã để ria mép thở ra một hơi cười khỏ:

- Lần này quả thật ngươi đã ăn hết, tiền vốn tiền lời gì của ta đều bị ngươi ăn hết sạch láng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn đánh còn chưa thua, chơi tiếp.

Gã để ria mép lại thở ra một hơi:

- Hôm nay chúng ta vốn liếng đã cạn queo, còn gì để mà đánh.

Y liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phụng, thở ra nghe rất nặng nề, tuy không nói gì cả, nhưng ý tứ đã rõ ràng lắm.

- Một người khảng khái như Lục Tiểu Phụng, trong tình huống này, ắt hẳn là phải đem tiền ra, cho mỗi người mượn tạm tiếp tục gỡ vốn.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thông cảm tí nào... lừa hết đồng tiền vào người, lập tức đứng dậy cười nói:

- Hôm nay không đánh, còn có ngày mai, chỉ cần ta chưa chết, các ngươi còn có cơ hội gỡ vốn lại.

Gã để ria mép hỏi:

- Nếu ngươi chết rồi thì sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Nếu ta chết, bao nhiêu dây tiền bạc đành phải theo ta vào quan tài thôi.

Chàng lấy ra một trăm bốn chục vạn lượng trước, đưa cho lão đầu, tính lại mình còn dư tới hơn chín mươi vạn.

Lão đầu cười tươi rói:

- Chỉ có một ván đã ăn được năm vạn lượng, làm ăn kiểu này nhất định sẽ cứ làm hoài.

Lục Tiểu Phụng đếm số ngân phiếu trên tay một lần nữa, bỗng hỏi:

- Nếu ông có chín mươi ba vạn lượng, ông có còn vì năm vạn lượng đi giết người không ?

Lão đầu nói:

- Còn phải coi người mình giết là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu là giết chính mình nhỉ ?

Lão đầu nói:

- Chuyện đó chẳng ai làm cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không làm.

Chàng lại đưa tám ngàn phiếu năm vạn lượng đã chuẩn bị sẵn đó cho Ngưu Nhục Thang:

- Cô đi tìm người cao minh nào khác thôi.

Câu nói ấy vừa chưa thốt xong, chàng đã ra tới đầu cây cầu, cười lớn:

- Bất kể các người muốn tiền hay muốn mạng, đều có thể lại tìm ta, dù sao ta cũng chẳng chạy đi đâu mất.

Nói xong chàng đã đi vào trong bụi hoa, chẳng thèm nhìn nửa mắt tới mọi người đang nhìn trừng trừng vào mình, cũng không ai lộ vẻ ngăn trở.

Ánh tà dương ngập cả bầu trời, trăm hoa rực rỡ sáng lạn.

Lục Tiểu Phụng trong lòng thật khoan khoái, bất kể ra sao, hôm nay chàng cũng đã toàn thắng trở về.

Còn như về sau, có người sẽ đi tìm mình, chàng có thể trốn ra khỏi đây không, đấy là chuyện sau này, chuyện sau này có ai đi lo cho một thân ?

Chàng vốn đã nhìn đúng lối ra khỏi nơi đó, nhưng vào bụi hoa chuyển qua chuyển lại mấy lần, chuyển mất cả mười mấy vòng vẫn trở về lại con đường lúc mới vào, ngẩng đầu lên nhìn, trời đã tối.

Mặt trời đã lặn sau rặng núi, hang núi một màn đen nghịt, ngay cả cái Cửu Khúc Kiều hồi nãy cũng tìm không ra.

Chàng ngừng chân lại, định thần một hồi, nhận đúng vào một phương hướng, lại đi thêm một nửa tiếng đồng hồ nữa, vẫn còn ở trong bụi hoa, chàng nhảy lên bụi hoa, nhìn quanh tứ phía, ngoài bụi hoa còn có hoa, trừ hoa ra, chẳng còn thấy gì khác, ngay cả bóng hoa cũng đã thành mập mờ.

Trong hang núi không có lấy một cây đèn, cũng không có trăng sao, mùi hoa sực nức, tuy rất thơm ngọt, nhưng nồng nặc muốn chóng cả mặt.

Những người ở đây không lẽ ban đêm không đốt đèn lên sao ?

Nếu như cứ đi bừa trong bụi hoa thế này, không phải cũng như người mù cưỡi ngựa mù sao, không biết lúc nào sẽ lọt vào trong hố, chết cũng oan uổng quá.

Bất cứ ai bây giờ cũng phải nhận ra, nơi đây không phải là chỗ ai ai cũng tùy tiện đi qua đi lại.

Những người nơi đây, trừ lão đầu ra, ai ai cũng đều là tay vũ lâm cao thủ có tuyệt kỹ trong mình, nhưng lại không thấy ai đã từng qua lại trong giang hồ.

Dù cho bọn họ có từng qua lại giang hồ, nhất định cũng không có ai đã thấy qua võ công của họ.

Lục Tiểu Phụng trước giờ nhãn lực không tệ, nhưng lần này, chàng đã nhìn trật Ngưu Nhục Thang.

Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa rất có thể bị chết dưới tay Ngưu Nhục Thang.

Gã mặt ngựa bị chết dưới biển rồi, Lục Tiểu Phụng đi tắm, Ngưu Nhục Thang không phải cũng đang ở đó tắm sao ?

Chiếc thuyền của lão hồ ly có thể khởi hành bất cứ lúc nào, người trên thuyền dù có muốn xuống thuyền đi dạo, cũng nhất định sẽ không đi tắm trong lúc đó, trừ phi cô ta vừa mới giết người dưới biển.

Gã đánh cá bị chết đuối dưới nước, cũng tẩu xảo chỉ có Ngưu Nhục Thang mới có cơ hội làm chuyện đó. Lục Tiểu Phụng hiện tại cũng hiểu được nhiều chuyện, nhưng chàng vẫn còn không hiểu vô số chuyện khác.

Tại sao cô ta lại đi giết hai người đó làm gì ? Tại sao hai người đó đi ám toán Nhạc Dương ? Nhạc Dương và y có quan hệ gì với nhau ? Rồi sao Nhạc Dương lại biết thuyền của lão hồ ly nhất định sẽ bị chìm ?

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng cảm thấy mùi vị Yên La Bộc ở sau núi Vũ Dương trong căn phòng chứa củi đó, còn dễ ngửi hơn mùi hoa ở đây.

Chàng đã bắt đầu cảm thấy hối hận, không chừng chàng nên nghe lời Nhạc Dương, đừng đi chiếc thuyền của lão hồ ly, nếu vậy không chừng bây giờ,

chàng đang ở trên đảo Phù Tang, ôm một cô gái ở đó vừa ôn nhu vừa biết nghe lời, nhâm nhi thứ rượu cực kỳ thơm ngon.

Nghe nói nơi đó có hai thứ rượu Nguyệt Quế Quan và Đại Danh rất nổi danh, cũng giống như các cô gái bản xứ, uống vào miệng rất ngon ngọt êm dịu, hậu kinh lại rất mạnh.

Lục Tiểu Phụng bất giác lại thở ra, chàng đang chuẩn bị kiếm một nơi nào trong bụi hoa nằm ngủ đại một hồi rồi tính, bỗng thấy phía trước có ánh đèn.

Trong khoảng bóng tối vô bờ bên đó, bỗng có một ánh đèn, thật còn khả ái hơn mặt sáu điểm trên hột xúc xắc nhiều.

Lục Tiểu Phụng lập tức bay lại chỗ có ánh sáng, như một con thiêu thân bay lại ánh lửa, dù có bị ánh đèn thiêu chết, chàng cũng không màng.

Được chết trong một chỗ sáng sủa, ít nhất còn hơn sống vĩnh viễn trong màn đêm tối mịt.

Ánh đèn chiếu ra từ một khung cửa sổ có vẽ hình hoa lá.

Có cửa sổ, dĩ nhiên là có nhà.

Một gian nhà kiến trúc rất hoa mỹ tinh trí, có hiên bên sáng bên tối, lan can màu đỏ, hành lang đi dọc quanh nhà.

Một cái cửa sổ được chống xiên lên, xa xa nhìn lại, có thể thấy trong nhà có chín người.

Một người ngồi, tám người đứng.

Người ngồi mặt mày trắng trẻo, có đẻ râu ngắn, mặc cẩm bào mũ trân châu, đang nhìn một bức họa dưới ánh đèn.

Tám người đang đứng thái độ cung kính, nghiêm chỉnh yên lặng, hiển nhiên là thị tòng môn hạ của y.

Chín người đó lúc nãy không có trong thủy các, ăn mặc đáng điệu, xem ra cao quý hơn những người kia rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhận ra được lai lịch bọn họ. Dĩ nhiên chàng cũng không dám ngang nhiên xông vào. Trong sân có một cái ao nước, nước trong vắt nhìn thấy đáy, ánh đèn chiếu lại, sóng nước lấp lánh, dưới ao hình như có một người nằm yên không động đậy gì ở đó.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi bước lại xem, phía dưới quả thật có một người, hai mắt trợn ngược trng đã, đang nhìn trừng trừng lên phía trên.

Trừ người chết ra, chẳng có ai nhìn như vậy.

Lục Tiểu Phụng trước hết giật mình, sau đó thở phào một hơi, người này dĩ nhiên đã chết.

- Y là ai ? Tại sao lại chết nơi đây ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút, bỗng phát hiện có chỗ không đúng, người chết rồi, nhất định phải nổi lên, tại sao còn chìm dưới nước ?

Xem ra, nơi đây, chuyện quái lạ thật tình không phải là ít.

- Bất kể y chết hay còn sống, quan hệ gì đến mình ?

Lục Tiểu Phụng quyết định không quan tâm đến chuyện đó, chàng đang chuẩn bị bỏ đi, bỗng nghe bùm một tiếng, có thứ gì ở xa bay lại, rớt vào trong ao nước, thì ra là một con mèo đen.

Nước vừa mới bị tung tóe lên, người dưới ao bỗng trôi lên như cá, trong tay cầm một con dao mỏng dính, xé nước đi lại không một tiếng động.

Ánh đao lóe lên một cái, đã thọc sâu vào bụng con mèo.

Con mèo còn chưa kịp meo lên một tiếng, đã mất mạng, người này lại chìm xuống dưới đáy ao, nằm yên ở đó, xem ra lại trở thành hoàn toàn là một người chết.

Giết một con mèo tuy chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng người này xuất thủ quá nhanh nhẹn, quá hiểm độc, không những vậy hành tích quá quái dị, quá nguy bí, Lục Tiểu Phụng nhìn thấy, nhin không nổi muốn rùng mình lên một cái.

Trong ao, cặp mắt như cá chết kia lại đang trừng trừng nhìn chàng, hình như cũng coi chàng như con mèo đen lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng bỗng quay người lại, nhảy vào song cửa.

Bất kể ra sao, người đang ngồi xem bức họa, cũng còn khá ái hơn người nằm dưới đáy ao giết con mèo đen nhiều lắm.

Ánh đèn không sáng quá, người này còn đang ngồi đó chăm chăm nhìn bức họa.

Lục Tiểu Phụng thật cũng muốn lại xem bức họa đó có gì trong đó, làm cho người này chăm chú nhìn thật lâu như vậy, ắt hẳn cũng có gì đáng xem.

Chàng đã tính đúng vào bộ vị, vừa lướt qua song cửa là búng người một vòng, đáp xuống trước cái bàn người đó đang ngồi.

Chàng cũng đã nghĩ ra sẵn vài câu khách sáo nói cho người ta vui lòng, chỉ hy vọng người này cao hứng lên, không những sẽ không đuổi mình đi, mà còn mời mình tí rượu ngon.

Nào ngờ những lời đó, ngay cả nói cũng không có cơ hội nói ra, chàng không kịp mở miệng nói gì.

Chính trong cái khoảnh khắc chàng vừa hạ chân xuống, tám người đang đứng đồng thời nhắm chàng xông lại.

Tám người đó tuy động tác không nhanh nhẹn gì lắm, nhưng phối hợp rất chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt được ra ngoài.

Tám người có kẻ quyền múa, có kẻ chân đá, có kẻ chường đánh, có kẻ tay chặt, bốn phương tám hướng đổ xô vào, trong chớp mắt đã vây Lục Tiểu Phụng vào chính giữa, tám chiêu đồng thời đánh ra, đều là những thứ sát thủ chết người. Lục Tiểu Phụng đỡ được sáu chiêu, tiếp theo đó, đón lấy một quyền một chường, đang tính mở miệng giải thích, gọi bọn họ ngừng tay.

Nhưng chàng vừa chạm vào bàn tay của một người, lập tức phát giác, bất kể mình có giải thích cách nào cũng vô dụng, bởi vì tám người này nhất định sẽ không nghe mình nói.

Tám người này toàn bộ đều là người gỗ!

Người gỗ cũng có nhiều loại, có thứ thậm chí còn đáng sợ hơn cả người thật.

Lục Tiểu Phụng tuy chưa xông qua Mộc Nhân Hạng của chùa Thiếu Lâm, nhưng đệ tử chùa Thiếu bị tàn phế vì Mộc Nhân Hạng, chàng đã từng thấy qua, trong đó cũng có nhiều người vũ công không tể tí nào.

Chàng vẫn thường lấy làm lạ, tại sao người còn sống sờ sờ đó lại để cho người gỗ đánh cho trọng thương như vậy.

Nếu Thiết Phiến đại sư mà không ba lần bảy lượt khuyên chàng, chàng đã tính lên chùa Thiếu Lâm thỉnh giáo cái món người gỗ ấy lợi hại như thế nào từ lâu.

Hiện tại xem như chàng đã có lãnh giáo qua.

Tám người này, chắc chắn là căn cứ vào nguyên tắc của Mộc Nhân Hạng chùa Thiếu Lâm chế tạo ra, so với trâu ngựa bằng gỗ của Gia Cát Lượng còn tinh xảo, bá đạo hơn, không những tay chân như sắt, chiêu thức trầm mãnh mà đánh ra toàn là những chiêu Thiếu Lâm thần quyền, bày ra La Hán trận.

La Hán trận vốn là tuyệt kỹ trấn sơn của chùa Thiếu Lâm, năm xưa Cao Sơn đã từng đánh bại liên tiếp bảy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, nhưng lại bị vây khốn trong La Hán trận, đấu ba ngày ba đêm cũng không xông ra được, cuối cùng kiệt sức, chết trong trận.

Từ đó về sau, La Hán trận oai danh lừng lẫy thiên hạ, giang hồ không ai còn dám khinh thị chùa Thiếu Lâm.

Thứ trận pháp này do các người gỗ thi triển ra, oai lực thậm chí còn lớn hơn thường, bởi vì người gỗ đánh không chết, dù có bị đánh gãy đi một tay, chặt gãy đi một chân, bọn họ cũng không chịu ngã ra, đối với trận pháp cũng không có gì tổn hại.

Còn nếu bị bọn họ đánh cho mình một quyền vào người, chẳng ai chịu cho nổi, vì vậy, họ đánh quyền ra chẳng có gì ngại ngùng, còn mình thì vừa khó tránh né, lại không thể ngăn trở, muốn xông ra khỏi trận, còn khó như lên trời.

Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác ra, mình chỉ có nước chịu đòn, chịu đòn tới chết.

Mình đánh họ, họ chẳng đau đớn gì, họ đánh mình, mình đau muốn chết, mình đánh không chết họ, nhưng họ lại đánh chết mình.

Cái thứ đánh nhau như vậy không phải là cách làm ăn tốt, cũng giống như cường đạo đánh quan binh, chỉ có thua chứ không bao giờ thắng được.

Huống gì, dù có đánh thắng, cũng chẳng có gì là hay ho, dù có đánh cho tám người gõ đầu một nơi tay chân một nẻo, cũng chẳng có ý tứ gì.

Những chuyện ngu xuẩn như vậy, Lục Tiểu Phụng không bao giờ chịu làm, chỉ tiếc là hiện tại chàng không muốn đánh cũng không xong.

Quyền phong người gõ đánh ra ào ào, ánh đèn trên bàn lập lòe như muốn tắt.

Liều mạng đánh nhau với người gõ trong bóng tối, càng là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Gã thư sinh mặt mày trắng trẻo mặc áo cảm bào, cặp mắt xoay qua xoay lại hình như nhìn không nổi muốn bật cười lên.

Gã này cũng là một người gõ, cặp mắt người gõ tại sao lại chuyển qua chuyển lại được? Không những vậy còn chuyển theo động tác của tám tên thị tòng kia? Không lẽ gã ta cũng hiểu quyền thuật chùa Thiếu Lâm?

Lục Tiểu Phụng nhìn muốn ngó cả người, muốn xuất cả thần, cặp mắt cũng đảo quanh cả lên, bỗng nghe bình lên một tiếng, đầu chàng đã bị đánh cho một quyền cơ hồ muốn vỡ tung cả não ra.

Tuy chàng chưa bị đánh vỡ tung não ra, linh cơ cũng đã được đánh cho tung ra.

Lúc quyền đầu đánh vào đầu chàng một cái, cặp mắt của gã thư sinh ngừng đi một giây, quyền đầu bắt đầu chuyển động, cặp mắt của gã lại chuyển động tiếp.

Tám người này và cặp mắt của gã thư sinh, hình như có liên hệ vô hình gì đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng xuất thủ, dùng hai ngón tay của chàng, bẻ gãy hai ngón tay của người gõ.

Chỉ nghe xéo một tiếng, hai đốt ngón tay bay từ bàn tay của chàng ra, bốp bốp hai tiếng, trúng vào cặp mắt của gã thư sinh.

Người gõ dĩ nhiên không biết đau, gã vẫn còn ngồi yên ổn ở đó, nhưng tám người kia bỗng toàn bộ đều ngã âm xuống.

Lục Tiểu Phụng cũng lướt ra ngoài cửa sổ.

Tám người gõ té âm i thành một đám, chàng chẳng thèm quay đầu lại nhìn nửa mắt.

Chàng không tính đứng đó thưởng thức chiến tích huy hoàng của mình, dù có đánh ngã tám ngàn tám vạn người gõ, mình cũng chẳng có gì thêm vinh dự,

chỉ cần thoát ra khỏi căn phòng đó mà không thiếu thứ gì trên người đã là đại cát đại lợi.

Đánh xong trận này, trên người chàng đại khái cũng không bị mất đi tí gì, trái lại còn thêm vài cục thịt bầm tím trên người, đầu thì sưng lên một cục.

Trừ chuyện đó ra, chàng còn được dạy cho một bài học quý giá... Trong khoảng tích tắc nhỏ bé lúc chàng nhảy ra khỏi cửa sổ, chàng đã thề với mình rằng, sau này dù có phải bị ép đánh nhau với ai, ít ra cũng nhìn cho rõ đối phương là hạng người gì mới động thủ, nếu là người thật, còn nói qua nói lại vài câu, nếu là người giả, lập tức phải bỏ chạy.

Trong lòng chàng đang suy gẫm về bài học đó, thì bài học thứ hai đã tiếp theo, chàng bỗng phát hiện ra, dưới chân mình là ao nước.

Bị người giả đánh cho sưng mắt sưng mũi tuy là khó chịu lắm, bị người đâm cho một đao vào ngực như đâm con mèo đen lúc này, không phải là càng oan uổng lắm sao ?

Tuy chàng không nhìn xuống ao, chàng cũng có thể cảm thấy cặp mắt như con cá chết đang trừng trừng nhìn mình.

Còn có cây khoái đao còn mỏng hơn tờ giấy.

Một người đã bị rớt xuống rồi, bất kể thân thể hay linh hồn, có muốn nhảy ngược lên lại, đều không phải là một chuyện dễ dàng.

Hiện tại chàng đã thở ra hết, có muốn đổi hơi thở nữa, người nhất định cũng đã rớt xuống nước.

Chính ngay lúc chàng đổi hơi, cây đao đó nhất định đã đâm vào trong phổi của chàng.

Sau khi lưỡi đao rút ra, chàng sẽ trôi lên mặt nước như con mèo lúc này, và cũng như gã đánh cá và gã mặt ngựa, toàn thân từ dưới lên trên không có lấy một điểm thương tích, người khác nhất định sẽ cho là chàng say rượu té xuống ao chết đuối.

Chết như vậy tuy nhanh, và không đau đớn gì, nhưng lại quá oan uổng.

Nào ngờ chàng còn chưa rớt vào trong nước, trong đó đã có người trôi lên, trong tay sáng chói lạnh lùng, chính là cây đao mỏng như tờ giấy.

Người này không những xuất thủ nhanh nhẹn hiểm độc, mà còn có thể nằm yên không cử động trong nước nhìn ra, thủy tính cực kỳ cao siêu, có thể thấy mà biết.

Nếu ở trên đất bằng, Lục Tiểu Phụng không chừng cũng có cách đối phó với cây đao của y. Lọt vào trong nước, Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không xong.

Chỉ tiếc là lần này y hành động hơi nhanh một tí.

Lục Tiểu Phụng tuy không cách nào tung người lên lại, nhưng muốn hạ người xuống nhanh hơn một tí, không phải là chuyện khó khăn, chỉ nghe "ũm" một tiếng, người của chàng đã lọt vào nước, lập tức chìm sâu xuống đáy ao, dưới nước chàng lại một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh lộn người đi một vòng, dùng sức chụp lấy cặp đùi của người đó.

Người đó chẳng thấy vùng vẫy gì, cây đao cũng không thấy xoay ngược lại đâm.

Lục Tiểu Phụng tuy động tác bị chậm lại trong nước, cũng không thể nói là chậm lắm, chỉ trong khoảnh khắc đã nắm chặt vào huyết đao trên cổ chân của y, kéo y xuống dưới đáy ao.

Ánh đèn từ trên mặt nước chiếu mờ mờ xuống, người này mặt mày nhăn nhó, cặp mắt lồi ra, y đã bị ai bóp cổ chết mất rồi.

Lúc này Lục Tiểu Phụng nghĩ y là người chết, nào ngờ y còn sống nhăn, hiện tại chàng nghĩ y còn sống, nào ngờ y đã chết queo.

Chàng bỏ ra bao nhiêu công phu ra đối phó với một người chết, thật tình trong bụng không biết nên cười hay nên khóc.

May mà không có ai thấy, chàng vội vã buông cổ chân người đó ra, ló đầu ra khỏi mặt nước, bỗng nghe có người vỗ tay cười lớn:

- Hảo công phu, ngay cả người chết cũng bị ngươi dìm cho chết luôn, bội phục bội phục.

Một người đang ngồi bên bờ ao, cái đầu trọc lóc, hai chân để trần, chính là Lão Thực hoà thượng.

Đầu y ướt đầm, tảng bào rách nát cũng bị sũng cả nước, hiển nhiên y cũng vừa mới từ trong nước ra.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt hần học nhìn y một cái:

- Thì ra hoà thượng cũng biết giết người đấy.

Lão Thực hoà thượng cười nói:

- Hoà thượng không giết người, chỉ bắt quá làm tằm y là con cá, vì vậy mà lỡ tay.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây cũng là lời nói thật sao ?

Lão Thực hoà thượng thở ra:

- Hình như không phải.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhảy ra khỏi ao, ngồi xuống bên cạnh y, hỏi:

- Hoà thượng sao còn chưa bỏ đi ?

Lão Thực hoà thượng hỏi lại:

- Sao ngươi còn chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đi không được.

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ngay cả ngươi còn không đi được, hòa thượng làm sao đi được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao hòa thượng lại đến đây ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Hòa thượng không vào địa ngục ai vào.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông biết nơi đây là địa ngục ? Ông lại địa ngục làm gì vậy ? Cái vị Cửu thiếu gia là hạng người gì vậy ? Tại sao lại bỏ ông vào rương làm gì ?

Lão Thực hoà thượng chẳng nói gì nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông đã biết, tại sao không chịu nói ?

Lão Thực hoà thượng lắc đầu lăm bằm:

- Thiên cơ bất khả lậu, Phật dạy:

không nói được, không nói được.

Lục Tiểu Phụng nóng nảy lên, bỗng nhảy dậy, chụp lấy mũi của y hỏi:

- Ngươi không nói thật sao ?

Lão Thực hoà thượng bị bóp mũi, đã không lắc đầu được, cũng nói không ra lời, chỉ còn cách chỉ vào mũi mình thở dốc.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt:

- Ông tham sống sợ chết, bán đứng bạn bè, làm những chuyện không có mặt mũi, chẳng bằng tôi móc cái mũi của ông ra cho xong.

Miệng của chàng tuy nói hung dữ vậy, bàn tay đã nói ra.

Lão Thực hoà thượng hít thở được mấy hơi, y cười khổ nói:

- Tuy hòa thượng sợ chết, bán đứng bạn bè còn chưa dám làm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ông đòi tôi chết thế cho ông ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Bởi vì ta biết người nhất định không chết được.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Ta xem tên đại lão bản đó có ý muốn thu người làm nữ tỳ.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Đại lão bản là ai ?

Lão Thực hoà thượng nói:

- Người xem đứng đó không phải là đại lão bản còn là ai nữa ?

Y thuận tay chỉ về phía trước một cái, Lục Tiêu Phụng bất giác theo ngón tay của y quay đầu nhìn lại, người của y đã như mũi tên bắn ngược ra đằng sau, lộn đi một vòng, biến vào trong bóng đêm. Kinh công của Lão Thực hoà thượng, vốn số một số hai trong giang hồ. Chẳng qua Lục Tiêu Phụng cũng không phải là đồ bỏ, chàng lắc eo một cái, rượt nà theo.

Tuy bóng đêm rất u ám, tuy chàng chậm đi một bước, nhưng chàng vẫn còn thấy được bóng dáng Lão Thực hoà thượng đang bay ở phía trước.

Thật ra chàng cũng không tính bóp mũi Lão Thực hoà thượng, chỉ bắt quá, ở một nơi xa lạ như thế này, có một người quen bên cạnh đại khái cũng an lòng hơn nhiều, chính như một người rớt xuống nước, gặp phải một miếng gỗ, sẽ chụp cứng vào.

Lão Thực hoà thượng tuy chạy nhanh, chàng cũng không chậm, hai người chạy một hồi khoảng cách đã gần lại. Trước mặt bỗng thấy có ánh đèn.

Ánh đèn từ một gian nhà rất lớn và cao chiếu ra, ngói cao, có phi thiềm, như một cái chùa, mà cũng giống như một nơi phủ vệ khí phái rất lớn. Nơi đây dĩ nhiên là không có quan phủ.

Lão Thực Hoà thượng bỗng một chiêu Phi Yến Đầu Lâm, bay vào trong phủ vệ.

Lục Tiêu Phụng cười thâm trong bụng:

- Lần này người chạy cho thoát được hòa thượng, cũng không thoát được nhà chùa.

Chàng bắt kê ra sao, cũng nhảy luôn vào, trong viện lạnh lẽo vắng vẻ, trong đại điện ánh đèn lại càng sáng trưng, một ông quan lại khí phái vô cùng đang ngồi phía sau một cái bàn cũng rất khí phái, hai bên có hai hàng vệ sĩ nghiêm cần đứng hầu, còn có nha dịch bộ khoái đầu đội mũ hồng anh, lưng đeo quỹ đầu đao.

Nơi đây không phải chùa chiền, mà là một chỗ quan phủ. Nhưng ở một cái nơi thế này, làm gì có quan liêu trong triều đình cư trú ? Cái phủ vệ này dĩ nhiên là giả bộ, những người này dĩ nhiên đều là người gỗ.

Gặp người gỗ, Lục Tiểu Phụng đã thấy muốn nhúc cả đầu, bất kể Lão Thực hòa thượng có ở trong đó hay không, chàng đang tính chuồn.

Nào ngờ cái vị quan liêu đang ngồi phía sau công án bỗng đập mạnh tấm gõ kinh đường xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi đã lại đây, còn tính chạy đi đâu nữa ?

Thì ra người ở đây không có ai là người gỗ. Lục Tiểu Phụng ngược lại đã trấn định tinh thần lại, đối với chàng, người sống không đáng sợ bằng người gỗ.

Chàng không bỏ đi nữa, sải bước vào trong, nhìn kỹ càng qua một lượt, trên bệ cái vị quan liêu mặc áo nhất phẩm thời Đường, đầu đội tử kim quan, chính là Hạ thượng thư kẻ tham uống rượu.

Chỉ bất quá, hiện giờ tay của y đang cầm, không phải là ly rượu, mà là miếng gõ kinh đường.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Thì ra là Tứ Minh Cuồng Khách Hạ tiên sinh, có phải ông mời tôi vào uống rượu không ?

Ánh mắt của Hạ thượng thư tuy còn vẻ say rượu, biểu tình lại rất nghiêm trang, lão vênh mặt lên nói:

- Ngươi đến hình bộ đường, còn dám nghênh ngang sao.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây là hình bộ đường ?

Hạ thượng thư nói:

- Không sai.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ngươi không những sai, mà còn sai bét quá đi thôi.

Hạ thượng thư hỏi:

- Sai chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hạ Tri Chương là lễ bộ thượng thư, sao lại ngồi ở hình bộ đường ?

Chàng không rõ sự tích của Hạ Tri Chương lắm, chỉ bất quá nói đại một tí, nào ngờ lại trúng phong phúc.

Thật ra, lúc Hạ Tri Chương còn sống, quan hàm có cao lắm cũng chỉ tới lễ bộ thị lang kiêm tập hiền viện học sĩ, sau này mới làm công bộ, Tiêu Tông làm

thế tử, chuyển qua làm tân khách, thụ bí thư giám, già rồi làm đạo sĩ, lễ bộ thượng thư là chức truy tặng sau khi lão ta đã qua đời.

Nhưng cả đời lão ta chưa từng vào hình bộ bao giờ, đây là chuyện đích xác có thật.

Cái vị Hạ thượng thư mạo bài này mặt mày đã lộ vẻ khó coi, mắc cỡ quá thành ra tức giận, lão đập mạnh miếng gỗ kinh đường xuống bàn:

- Ta là Hạ thượng thư ngồi ngay ở hình bộ đường đây, ngươi làm được gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ:

- Tôi chẳng làm gì cả, ông muốn ngồi đâu cứ việc ngồi, chẳng có quan hệ gì đến tôi.

Hạ thượng thư nói:

- Có quan hệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có quan hệ gì đến tôi ?

Hạ thượng thư nói:

- Ta lại đây, là để thăm vấn ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi chẳng phạm tội gì, ông thăm vấn để làm gì ? Thăm vấn chuyện gì ?

Hạ thượng thư lại dùng sức đập mạnh miếng gỗ kinh đường xuống bàn, gằn giọng nói:

- Đến giờ phút này, ngươi còn chưa nhận tội ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết tôi làm sai một chuyện duy nhất là, đi lộn chỗ, kết lộn bạn bè.

Hạ thượng thư giận dữ nói:

- Ngươi thu tiền người ta, giao ước hẳn hoi lại không chịu làm, dối trá gian lận, ngươi còn chưa biết tội sao ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Giao ước rồi đổi ý, hình như là có.

Hạ thượng thư nói:

- Dĩ nhiên là có rồi, ngươi nhận của người ta năm vạn lượng, phải hoàn thành giao ước, chuyện này có chứng cứ hẳn hoi, ngươi có chối cũng chối không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi có muốn chối đâu, chỉ bắt quá cái tội giết người, còn nặng hơn tội của tôi, tại sao ông không đi bắt cô ta thẩm vấn vài câu ?

Hạ thượng thư nói:

- Ta cứ thẩm vấn người trước đây, người làm được gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ:

- Quý say rượu ngồi làm thẩm phán, dĩ nhiên tôi là đạo tặc đánh nhau với quan binh, chỉ có thua không có thắng.

Hạ thượng thư nói:

- Người giao ước đôi ý, đó là tội thứ nhất, chơi bài gian lận, đó là tội thứ hai, la ó ở chốn côngđường, đó là tội thứ ba, hiện tại ba tội đều đã khai ra, người chịu ăn đòn hay là nhận phạt ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chịu ăn đòn thì sao ?

Hạ thượng thư nói:

- Nếu chịu ăn đòn, ta sẽ kêu người đánh người cho đến chết mới thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nhận phạt thì sao ?

Hạ thượng thư nói:

- Thì ta sẽ cho người đi khổ sai ba mươi năm, ta bảo người làm gì, người làm đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu không chịu ăn đòn, không chịu nhận phạt thì sao ?

Hạ thượng thư ngó mặt ra một cái, hình như y không ngờ chàng còn hỏi được một câu như vậy.

Lục Tiểu Phụng phán tội luôn dùm y:

- Nếu vậy, tôi chỉ còn nước lẹ lẹ thoa dầu vào chân, chạy trốn cho xong chuyện.

Bày thiết công đường, tự phong thượng thư, đều là những chuyện thật buồn cười.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, nơi đây chuyện nào dù có buồn cười đến đâu cũng đều có thể biến ra nghiêm trọng, nếu nghĩ bọn họ nói chuyện khỏ sai ba chục năm là chuyện đùa, là sẽ sai lầm lắm.

Nhưng chàng cũng thấy rằng, những người sống này cũng chẳng dễ dàng đối phó gì so với người gỗ, cái vị Tứ Minh Cuồng Khách này tuy có vẻ điên điên khùng khùng, y chắc chắn là một tay cao thủ đây tuyệt kỹ trong mình, cách đối

phó duy nhất của chàng là bỏ chạy cho xong, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.

Khinh công của Lục Tiểu Phụng, ngay cả Tư Không Trích Tinh cũng chắc gì đã vượt qua được, về phương diện đó, chàng vốn rất tin tưởng vào chính mình.

Hai ba cái nhấp nhô, chàng đã lướt ra khỏi công đường, lướt ra tới hai ba chục trượng, vừa tính ngừng lại thở, đã nghe phía sau có tiếng người lạnh lùng nói:

- Khinh công của ngươi không tệ lắm, chỉ tiếc dù ngươi có mọc cánh đi nữa, cũng không cách nào chạy thoát cho được.

Chàng nghe ra đấy là giọng nói của Hạ thượng thư.

Hạ thượng thư vẫn như bóng hình kèm sát theo sau lưng chàng, không cách xa bao nhiêu. Cái vị Tứ Minh Cuồng Khách điên điên khùng khùng này, khinh công còn cao hơn chàng tưởng tượng rất nhiều.

Chàng dùng hết tốc độ, bất kể đi đến đâu, Hạ thượng thư vẫn như chiếc bóng theo sát sau lưng, trước mặt lập lánh có nước, chàng bỗng phát hiện mình lại trở về chỗ cũ cái ao lúc nãy, trong ao cái xác không còn thấy đâu, không biết gã đó đã chết chưa hay lại sống lại? Hay là vốn chưa chết bao giờ? Những người ở đây, sống hay chết, thật hay giả, vốn rất khó mà phân biệt rõ ràng.

Hạ thượng thư bỗng nói:

- Dù ngươi có nhảy xuống ao, ta cũng nhất định truy cho tới nơi, dù ngươi có chạy tới long cung, cũng không chạy thoát khỏi tay ta.

Lục Tiểu Phụng vốn không nghĩ đến chuyện nhảy xuống nước, trong nước không những có người đang mở to cặp mắt cá, trong tay cầm lưỡi đao mỏng như tờ giấy chờ chàng ở đó, nhưng Hạ thượng thư đã nói vậy, chàng ngược lại nhảy ngay xuống nước, tung người một thế Ngư Ưng Nhập Thủy, lặn sâu xuống đáy ao.

Chờ cả nửa ngày, phía trên ngay cả một điểm phản ứng cũng không thấy gì cả.

Nếu không phải ở trong nước, Lục Tiểu Phụng đã bật cười lên tiếng. Hai người cãi nhau, nếu một người nói:

- Ngươi có giỏi đánh nhau với ta một trận, xem ta có sợ hay không?

Người đó chắc chắn là trong lòng sợ muốn chết đi được, nếu không sợ y đã động thủ từ lâu rồi, chỉ vì sợ, mới nói vậy?

Hạ thượng thư nếu không sợ chàng nhảy xuống nước, nhất định không thành linh nói ra câu hỏi này. Đạo lý ấy, Lục Tiểu Phụng hiểu rất rõ.

Chàng lại chờ thêm nửa ngày nữa, mới thò đầu ra khỏi mặt nước đôi hơi, lập tức phát hiện ra, Hạ thượng thư còn đang đứng trên bờ chờ mình, không biết tìm

đầu ra được bình rượu, đang ngồi đó uống thoải mái, miệng còn lẩm bẩm một mình:

- Người chui vào trong nước, ta ngồi đây vừa uống rượu vừa câu cá, tùy người muốn tranh hơi tới lúc nào cũng được, ta sẽ vui vẻ phụng bồi.

Đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng thò đầu ra đổi hơi thở lần thứ hai, y đã tìm đầu ra được một cái cần câu, ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá, thật là một chuyện quá phong nhã. Lục Tiểu Phụng vốn không có tính kiên nhẫn, nhưng nếu bắt chàng ngồi đó vừa uống rượu vừa câu cá ba ngày ba đêm, chàng cũng không phản đối. Chỉ tiếc là chàng không phải là người câu cá, mà là con cá sớm muộn gì cũng bị người câu.

Càng đáng tiếc là chàng không phải như cá cứ nằm luôn dưới nước. Đợi đến lúc chàng thò đầu lên đổi hơi lần thứ ba, lập tức có sợi dây câu cá bay lại đầu mình, nếu không phải chàng thụt đầu kịp, dù không bị câu mất đi, mặt mày cũng bị rút đi mất miếng thịt.

Xem ra cái vị Hạ thượng thư này không những khinh công cao cường, nội lực cũng cực kỳ thâm hậu, có thể đem chân lực quán vào trong dây tơ, đã thương người khác ngoài trăm bước.

Cái ao nước này không sâu lắm, cũng không lớn lắm, Lục Tiểu Phụng có thò đầu ra chỗ nào cũng sẽ bị dây tơ bay tới nơi móc chàng.

Lưỡi câu trên dây lóng lánh sáng rực, như một thứ binh khí ngoại môn thật lợi hại.

Lần này chàng tránh kịp, lần sau chắc gì đã có vận khí tốt như vậy. Nếu một người chỉ còn nước đưa đầu ra khỏi mặt nước để thở, thật tình không khác gì tâm bia, bởi vì cả người chàng ở trong nước, chỉ có đầu là có thể cử động, dù gì cũng không nhanh được.

May mà chàng có luyện qua khí công, hơi thở có dài hơn người thường chút đỉnh, đang lúc chàng bắt đầu cảm thấy chịu không nổi rồi, chàng bỗng thấy dưới nước còn có một người nữa.

Phía trên vẫn không nghe động tĩnh gì, cũng không nghe có tiếng người rớt xuống nước, người này nhất định không thể nhảy từ trên xuống dưới nước. Vậy thì y từ đâu lại ?

Lục Tiểu Phụng núp sau một tảng đá dưới ao, người này không thấy chàng, hình như không ngờ trong ao lại còn có người, hai chân nhoi lên, y đã búng lên khỏi mặt nước, động tác nhẹ nhàng, tư thế đẹp đẽ, xem ra là một kẻ có thủy tính cực giỏi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết rằng, đầu của y vừa nhô ra khỏi mặt nước, lập tức sẽ nếm mùi đau khổ ngay.

Sóng nước rẽ ra, trên mặt nước quả vọng lại tiếng la thất thanh, cái người lội nước tung tăng như con cá này, hai bắp đùi đã cứng thẳng đơ ra, hiển nhiên cổ họng đã bị lưỡi câu móc trúng.

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu đi đồng tình với y, chàng lập tức bơi về hướng y vừa mới hiện ra, quả nhiên chàng tìm ra một cái hang động có thể chui vào được, trên miệng hang có tấm thạch bản đang từ từ đập lại.

Thạch bản mà đóng lại, cửa động sẽ không còn thấy đâu, trong động rốt cuộc có gì vậy nhỉ ? Tại sao lại làm ra vẻ bí mật như vậy ? Trong đó, có phải còn có người nào khác ?

Lục Tiểu Phụng chẳng công phu đâu ngồi đó suy nghĩ, lấy hết sức bình sinh bơi lại chui vào trong hang động, chỉ nghe cách một tiếng, thạch bản đã đóng lại. Bốn bề lại càng hắc ám, ngay cả bàn tay cũng không thấy được. Lục Tiểu Phụng cứ nghĩ mình đã tìm được lối ra, nào ngờ tuy chàng đã ra khỏi hang rộng, chàng lại lọt ngay vào địa ngục.